

Sygn. akt **II Cz 1799/14**

POSTANOWIENIE

Dnia 08 października 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Dorota Gamrat- Kubiczak
Sędziowie:	SO Mariola Wojtkiewicz SO Tomasz Szaj (spr.)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 08 października 2014 roku w S.

sprawy z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G.

przeciwko J. B. i D. B.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanych na postanowienie Sądu Rejonowego w Świnoujściu VI Zamiejscowy Wydział Cywilny w K. z dnia 23 kwietnia 2014 roku, sygn. akt VI C 837/13

zmienia zaskarżone postanowienie w ten sposób, że je uchyla.

SSO Tomasz Szaj SSO Dorota Gamrat – Kubiczak SSO Mariola Wojtkiewicz

Sygn. akt II Cz 1799/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Świnoujściu VI Zamiejscowy Wydział Cywilny w K. odrzucił sprzeciw pozwanych od wyroku zaocznego z dnia 19 listopada 2013 r.

W uzasadnieniu Sąd I instancji wskazał, iż w dniu 19 listopada 2013 r. tut. Sąd wydał wyrok zaoczny, od którego sprzeciw wnieśli pozwanym. Zarządzeniem z dnia 04 grudnia 2013 r. Przewodniczący wezwał pozwanych do usunięcia braków formalnych sprzeciwu w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia poprzez złożenie sprzeciwu na urzędowym formularzu wraz z jego odpisem i odpisami załączników, uiszczenia opłaty sądowej w kwocie 175 zł. Wezwanie zostało doręczone pozwanemu w dniu 30 stycznia 2014 r., zaś pozwanej w dniu 11 marca 2014 r. Pomimo upływu wyznaczonego terminu braki sprzeciwu nie zostały usunięte.

Z uwagi na powyższe Sąd I instancji na podstawie art. 344 § 3 k.p.c., stosownie do którego, sąd odrzuca na posiedzeniu niejawnym sprzeciw, którego braków strona w wyznaczonym terminie nie uzupełniła, orzekł jak na wstępie.

Zażalenie na powyższe postanowienie wywiedli pozwani wnosząc o jego uchylenie w całości.

W uzasadnieniu podnieśli, że wnieśli oni zarzuty w terminie i brak było w związku z tym podstaw do ich odrzucenia. Wskazali, iż roszczenie powoda nie wynika z umowy wzajemnej, która wymaga formularzy, lecz z czynu zabronionego. W ocenie skarżących, nie mieli oni obowiązku wnieść sprzeciwu na formularzach, ponieważ nie było to roszczenie o którym mowa w art. 505¹ k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się zasadne.

Stosownie do dyspozycji art. 344 § 1 k.p.c. pozwany, przeciwko któremu zapadł wyrok zaoczny, może złożyć sprzeciw w ciągu dwóch tygodni od doręczenia mu wyroku. Przy czym sprzeciw złożony po terminie oraz sprzeciw, którego braków formalnych strona w wyznaczonym terminie nie uzupełniła, a także sprzeciw nieopłacony, sąd odrzuca na posiedzeniu niejawnym (art. 344 § 3 k.p.c.).

Z wyżej cytowanych przepisów wynika, iż sąd odrzuci sprzeciw od wyroku zaocznego dopiero po wezwaniu strony do uzupełnienia jego braków formalnych lub też opłacenia pisma, co winno nastąpić w trybie przewidzianym w art. 130 § 1 k.p.c. Przepis ten stanowi bowiem, że jeżeli pismo procesowe nie może otrzymać prawidłowego biegu wskutek niezachowania warunków formalnych lub jeżeli od pisma nie uiszczono należnej opłaty, przewodniczący wzywa stronę, pod rygorem zwrócenia pisma, do poprawienia, uzupełnienia lub opłacenia go w terminie tygodniowym.

Sąd Odwoławczy zważył, iż z akt rozpoznawanej sprawy wynika, że w dniu 22 listopada 2013 r. został pozwanym doręczony odpis wyroku zaocznego z dnia 19 listopada 2013 r. wydanego przez Sąd Rejonowy w Świnoujściu VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w K. w sprawie o sygn. VI C 837/13 (k.52-53). W przepisany terminie pozwani wnieśli sprzeciw od powyższego wyroku zaocznego, jednakże był on dotknięty brakami formalnymi. Wobec czego zarządzeniem przewodniczącego z dnia 16 stycznia 2014 r. pozwani zostali wezwani do uzupełnienia braków formalnych sprzeciwu od wyroku zaocznego poprzez: 1) złożenie sprzeciwu na urzędowym formularzu wraz z odpisem oraz złożenie odpisu załączników; 3) uiszczenie opłaty od sprzeciwu w kwocie 175 zł (k.93). Pozwanemu J. B. powyższe zarządzenie zostało dręczone dnia 30 stycznia 2014 r. (k.95) a pozwanej D. B. dnia 11 marca 2014 r. (k.110). Jednakże w przepisany terminie wyżej wskazanych braków formalnych sprzeciwu od wyroku zaocznego pozwani nie uzupełnili.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż na gruncie art. 125 § 2 k.p.c., jeżeli przepis szczególny tak stanowi, pisma procesowe wnosi się na urzędowych formularzach. Obowiązek wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego na urzędowym formularzu ma miejsce m.in. w sytuacji, gdy sprawa jest rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym (art. 505² k.p.c.). Przepisy działu dotyczącego postępowania uproszczonego, zgodnie z art. 505¹ pkt 2 k.p.c., stosuje się w sprawach należących do właściwości sądów rejonowych o zapłatę czynszu najmu lokali mieszkalnych i opłat obciążających najemcę oraz opłat z tytułu korzystania z lokalu mieszkalnego w spółdzielni mieszkaniowej bez względu na wartość przedmiotu sporu. Przy czym jeżeli przewodniczący w zarządzeniu wydanym na podstawie art. 201 § 1 k.p.c. nie skierował sprawy do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym, a następnie sąd nie wydał postanowienia o rozpoznaniu sprawy w tym postępowaniu odrębnym, to należy uznać, że sprawa nie została rozpoznana w postępowaniu uproszczonym, choćby zostały spełnione przesłanki określone w art. 505¹ k.p.c. (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia(...))

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy Sąd Odwoławczy w pierwszej kolejności uznał, iż pozwani nie mieli obowiązku wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego na urzędowym formularzu. Z akt sprawy nie wynika, by sprawa ta została przez sąd skierowana do rozpoznania w takim postępowaniu, a wręcz przeciwnie Z zarządzenia przewodniczącego wydziału z dnia 16 września 2013 r. jednoznacznie wynika, iż sprawa została skierowana do rozpoznania w postępowaniu zwykłym. Nadto sposób wyliczenia opłaty również wskazuje na rozpoznanie sprawy w postępowaniu zwykłym. Skoro tak, to pozwani nie mieli obowiązku wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego na urzędowym formularzu a Sąd I instancji niezasadnie wzywał ich do uzupełnienia tego braku formalnego. Chybione

było tym samym także wzywaniem pozwanych do złożenia odpisu tegoż sprzeciwu (na urzędowym formularzu), gdyż Sąd winien wezwać do złożenia odpisu już złożonego sprzeciwu wraz z załącznikami, co jednak nie nastąpiło.

Na obecnym etapie postępowania brak było także podstaw do odrzucenia sprzeciwu z uwagi na jego nieopłacenie. Pozwani w reakcji na wezwanie do usunięcia braków sprzeciwu złożyli zażalenie na zarządzenie wzywające do usunięcia braków sprzeciwu. Powyższe zażalenie zostało odrzucone prawomocnym postanowieniem z dnia 11 lutego 2014 roku. Nie sposób podzielić poglądu, że zarządzenie, od którego zażalenie wnieśli pozwani nie mieści się w katalogu określonym w art. 394 k.p.c. Jednym z elementów zaskarżonego zarządzenia było bowiem wyznaczenie opłaty od sprzeciwu w kwocie 175,- zł, zaś dopuszczalność zaskarżenia takiego zarządzenia wynika z art. 394 § 1 pkt 9 k.p.c., gdzie przewiduje się zażalenie na wymiar opłaty. Tym samym w tym zakresie, po uprawomocnieniu postanowienia odrzucającego zażalenie, obowiązkiem Sądu było ponowne wezwanie pozwanych do uiszczenia opłaty od sprzeciwu, co nie nastąpiło.

W konsekwencji analiza akt rozpoznawanej sprawy prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż odrzucenie sprzeciwu na podstawie art. 344 § 3 k.p.c. przez Sąd Rejonowy było przedwczesne, gdyż pozwani nie zostali prawidłowo i skutecznie wezwani do usunięcia jego braków.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, że je uchylił.

(...)

(...)

1. (...)

2. (...)

-(...)

(...)

3. (...)

4. (...)

(...)